til at haabe — man er jo efterhaanden bleven noget nedstemt i sine Forventninger til vor Folkerepræsentation og Styrelse — men dog en Del Ret til at vente og forlange, at det vigtige Spørgsmaal om Samfundets Røgt af hjemløse og forsømte Børn, at det vilde blive løst ud af alt parti politisk Kævl at det vilde blive renset for alt det personlige, smaalige og smudsige, hvori det efterhaanden var bleven indviklet, at det vilde komme til en rent saglig og ublandet alvorlig Forhandling, hvor ud fra Meningerne rundt omkring i Landet kunde retledes, og fremfor alt, hvor ud af der kunde fødes de Reformer, der saa haardt tiltrænges i det offentliges Forhold til de hjemløse og forsømte Børn.

Intet blev fjærnere fra Virkeligheden.

Havde Sagen før været indviklet i partipolitisk Kævl, den blev det i forstærket Grad i Rigsdagen. Havde Forhandlingen før været personlig, smaalig og smudsig, den blev det mange Gange mere i Rigsdagen. Havde man før faaet trukket Sagens Behandling ned paa et saa lavt Niveau, at det maatte anses for umuligt at komme længere ned, man kom dog endnu lavere i Rigsdagen.

384 Spalter i Rigsdagstidende er fyldt med denne Debat. Enhver, som kan faa fat i Rigsdagstidende, bør læse disse 384 Spalter opmærksomt igennem; thi der kan læres meget deraf. Ikke ret meget om de vanrøgtede Børn, men saa meget desto mere om det vanrøgtede Samfund.

Var det da ikke bedre, om den »Hebron«-Sag slet ikke var bleven rejst? Saa var man da bleven forskaanet for alt det, som er fulgt med.

Ganske afgjort ikke — efter vor Mening.

Det er godt, trods alt, at denne stærke Bevægelse er bleven rejst, og vi ønsker af al Magt, at Folketingsmand Sabro maa faa Ret i sin Udtalelse i Rigsdagen, at »den Bevægelse, der nu en Gang er rejst, slutter ikke, forinden den Dag er kommen, da vi er bleven enige om i vor Lovgivning og vor Administration at fælde dette System, der er det raadende og skabe et nyt«; thi endskønt det er meget vanskeligt — ja, vel umuligt ud af det Virvar af modstridende Forklaringer og Anklager og Beskyldninger, der er kommet frem i »Hebron«-Sagen, at blive klar over, hvor i denne enkelte Sag Sandheden begynder, og hvor den hører op, saa er der dog bleven kastet et skarpt Lys ud over den Kendsgerning, at Samfundet langtfra har forstaaet sit Ansvar eller løst sin Opgave over for de Børn, der falder i dets Hænder.

Vil man være retfærdig, maa man erkende, at Fru Bransholm stod paa en vanskelig Post; man kan beklage hende og hælde til den Antagelse, at der i mangt og meget er bleven gjort hende Uret, og at mange af de mod hende rejste Beskyldninger er ubeføjede eller overdrevne; men ingen, som uhildet læser »Forhøret« igennem, kan mene, at hun er en Kvinde, til hvem Omsorgen for og Opdragelsen af hjemløse eller forsømte Børn kan betros; selv om man ene og alene holder sig til hendes egne Forklaringer, maa man komme til denne Opfattelse.

Ansvaret hviler alligevel ikke først og fremmest paa hende.

Der staar et System bag hende, og der staar Autoriteter, der forsvarer og opretholder dette System.

Men det, der egentlig holder det herskende System i Live, det, der giver de paagældende Autoriteter Magt og Myndighed, *er den almindeligt raadende Opfattelse, at til de fattige, hjemløse, forsømte Børn er det ringeste, baade i Retning af ydre og indre Forplejning, godt nok.*

Der er, trods al Humanitet, trods al Demokratisering af Samfundet, en Foragt for disse værgeløse Væsner, disse »vanskelige«, »forbryderiske« Børn; de behandles ret beset mere som *Samfundsaffald*, man saa billigt og nemt som muligt maa se at skaffe sig fra Halsen, end som Menneskespirer og Muligheder, man med den største Omhu og uden at tænke paa